

VREEMD VUUR

Hugo Bouter e.a.

Vreemd vuur

**Over het aanroepen van de Geest,
het vallen in de Geest, de doop met vuur,
bevrijding van gebondenheid en geestelijke oorlogvoering**

Vreemd vuur

*Over het aanroepen van de Geest, het vallen in de Geest, de doop met vuur,
bevrijding van gebondenheid en geestelijke oorlogvoering*

Redactie: Hugo Bouter

Vormgeving: Jan Paul Spoor

Cover foto: 123rf.com

Copyright © OudeSporen online uitgeverij

Eerste editie 2017

ISBN/EAN 978-94-91797-32-3 (Eboek)

ISBN/EAN 978-94-91797-31-6

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'De zonen van Aäron (...) namen beiden hun wierookschaal, deden vuur daarin, legden reukwerk daarop en brachten vreemd vuur voor het aangezicht van de Heere, wat Hij hun niet geboden had'.

Leviticus 10:1

Inhoud

Het aanroepen van de Heilige Geest.	9
Vuur van de hemel	13
Over het vallen in de Geest	17
Het gebed om regen.	21
De losmaking van Lazarus	27
De bevrijding van Petrus uit de gevangenis	31
De strijd tegen demonische bolwerken	35
Over verleiding en valse profetie.	43

Het aanroepen van de Heilige Geest

In charismatische en oecumenische kringen is het gebruikelijk om de Heilige Geest rechtstreeks aan te roepen en tot de Geest te bidden om te komen en neer te dalen. Men verwacht dan een nieuwe uitstorting van de Geest. Hieronder volgen enkele bijbelse argumenten tegen zulke praktijken.

- (a) Handelingen 2 leert ons dat de Heilige Geest is neergedaald op aarde, in antwoord op de verhoging van Christus in de hemel. Dit zijn heilsfeiten die niet kunnen worden herhaald. Zelfs in de Pinksterboodschap van Petrus in Handelingen 2 wordt de Geest Zelf niet aangeroepen, maar lezen wij: 'Ieder die de naam van de Heere aanroept, zal behouden worden' (Hand. 2:21). Na bekering en geloof geldt de onvoorwaardelijke en zekere belofte: '(...) en *u zult* de gave van de Heilige Geest ontvangen' (Hand. 2:38). Op die dag werden er ongeveer drieduizend mensen gered, gedoopt en verzegeld met de Geest. In Handelingen 8 werd de gave van de Heilige Geest ook uitgestort op de Samaritanen en in Handelingen 10 op gelovigen uit de heidenvolken. Dit is hier eveneens het resultaat van de prediking van het Woord, niet van het aanroepen van de Geest.
- (b) De inwoning van de Heilige Geest in de gemeente, die bestaat uit Joden en heidenen, is sindsdien een vaststaand feit dat niet kan worden herhaald. De inwoning van de Geest in de individuele gelovige is ook een realiteit vanaf de bekering. Toen wij geloofd hebben, zijn wij verzegeld met de Heilige Geest van de belofte (Ef. 1:13). Dit kan niet worden herhaald, want de Geest blijft met ons en is in ons tot in eeuwigheid (Joh. 14:16-17).

- (c) De vervulling met de Heilige Geest is een ander thema. De *vervulling* met de Geest is wel hernieuwbaar. Het is zelfs een opdracht: '(...) maar word (of: wees) vervuld met de Geest' (Ef. 5:18). Die vervulling vindt echter niet plaats door het rechtstreeks aanroepen van de Geest, maar door het wegnemen van eventuele veranderingen die de reeds aanwezige en inwonende Geest belemmeren en in de weg staan. In Handelingen 4 zien we hoe de gemeente biddend haar stem tot God verheft, en enkele verzen verder lezen we dan: 'En terwijl zij baden, werd de plaats waar zij waren vergaderd, bewogen; en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest' (Hand. 4:24, 31). Het bewijs van de vervulling met de Geest was toen niet het spreken in vreemde talen, maar vrijmoedigheid om te getuigen: zij spraken het woord van God met vrijmoedigheid.
- (d) Volgens Lucas 11:13 wordt de Heilige Geest door de Vader gegeven aan wie Hem daarom vragen, namelijk bij de bekering en de wedergeboorte. Dit is in overeenstemming met Johannes 14 en 16, waar wij zien dat de Geest uitgaat van de Vader en de Zoon en door beide goddelijke Personen naar de aarde is gezonden. De Geest getuigt nu hier beneden van de verhoogde Christus en wil *Hem* verheerlijken. De Geest claimt geen eer voor Zichzelf. Hij spreekt ook niet vanuit Zichzelf, maar spreekt wat Hij hoort van de Vader en de Zoon (Joh. 16:13vv.). Daarom vinden wij nergens in de Schrift een rechtstreeks gebed tot de Geest, en wordt Hij evenmin rechtstreeks aangebeden – hoewel Hij God is, evenals de Vader en de Zoon. De Geest houdt Zich om zo te zeggen op de achtergrond. Christenen aanbidden de Vader en de Zoon, die het Lam is geworden dat voor ons is geslacht; en wij doen dit *door de Heilige Geest* (Ef. 2:18; Fil. 3:3; Hebr. 13:15).
- (e) In overeenstemming hiermee wordt de komst van de Trooster, de Geest als onze Zaakwaarnemer, in Handelingen 1 omschreven als *de belofte van de Vader*. Die belofte hadden de discipelen van Christus gehoord, en daarom hebben zij ook eendrachtig volhard in het gebed tot aan de Pinksterdag (Hand. 1:4, 14). Zij hebben gebeden *om* de Geest, maar niet *tot* de Geest. Voor waarachtige christenen, die de Geest dus al blijvend inwonend hebben, is het gebed 'Kom, Heilige Geest' dan ook ongepast. Voor onbekeerden is het eveneens ongepast, want zij moeten zich met berouw over hun zonden tot God wenden en Christus aannemen als hun Heere en Heiland. Daarop zullen zij dan ook de Heilige Geest ontvangen, die immers *Gods gave* is (vgl. Hand. 8:19-20; 10:44-45).

De Geest wordt niet meegedeeld door bemiddeling of manipulatie van mensen. De Geest is om zo te zeggen niet los van Christus verkrijgbaar. Het levende water is altijd afkomstig uit de Rots, d.i. Christus (1 Kor. 10:4). En wij moeten zoals Mozes spreken tot de Rots, bidden tot Hem, om water in overvloed te krijgen voor het volk van God (vgl. Num. 20:7-8).

Het is legitiem om ook in de eindtijd te bidden voor herleving en opwekking, maar het gevaar is inherent aan charismatische leringen dat men uitkomt bij 'vreemd vuur' dat niet van God afkomstig is en manifestaties zoals bij de zgn. Toronto blessing, die weinig of niets met de Heilige Geest te maken hebben (vgl. ook Lev. 9 en 10).

Er is verwarring over de doop met vuur. Het gaat bij dit laatste begrip niet om toewijding, maar om het vuur van het gericht bij de wederkomst van Christus. Hij zal Zijn dorsvloer immers door en door zuiveren, de tarwe in de schuur samenbrengen en het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden (Matt. 3:11-12). De doop met de Geest vond plaats op de Pinksterdag, de doop met vuur is nog toekomstig en heeft betrekking op het oordeel in de eindtijd. De tongen als van vuur en het talenwonder in Handelingen 2 duiden op het huidige oordeel van verharding dat over het volk is gekomen vanwege de verwerping van de Messias (vgl. 1 Kor. 14:20-22).

We kunnen zien aan de hand van Leviticus 9 en 10 dat het vuur altijd oordeelsvuur is. Het verteert òf het offer (Lev. 9:24), òf de tegenstanders van Gods woord (Lev. 10:2). Dit hoofdstuk leert ons ook in type dat ware aanbidding, eredienst in geest en waarheid, alleen gegrond kan zijn op het volbrachte werk van Christus die plaatsvervangend voor ons Gods oordeel heeft ondergaan. De zonde van Nadab en Abihu bij de instelling van de offerdienst is te vergelijken met die van Ananias en Saffira in de begintijd van de Gemeente – een zonde die ook leidde tot de dood (Hand. 5). Het vuur dat door God Zelf was ontstoken, moest altijd blijven branden en mocht niet doven (Lev. 6:12-13). Daarom moeten puur menselijke gedachten en ideeën over de eredienst als vreemd vuur worden afgewezen.

Eugene P. Vedder

Vuur van de hemel

Matteüs 3:11-12; Marcus 9:43-48; Lucas 3:16-17; 9:51-16; Handelingen 2:3

Is het correct om te bidden om vuur van de hemel, zoals een bekend Opwekkingslied suggereert ('Stort op ons Uw vuur')? Kunnen wij als gelovigen het vuur van de Heilige Geest oproepen om de machten van de duisternis te verdrijven?

Vuur is in de Bijbel doorgaans een symbool van *oordeel*. De offeranden werden door vuur verteerd op het brandofferaltaar, en zo getuigde het Oude Testament ervan dat Christus eenmaal zou sterven voor onze zonden in het vuur van Gods gericht. Dit is gebeurd tijdens de drie uren van duisternis op het kruis. Straks zal Hij wederkomen om alle goddelozen te oordelen en in de poel van vuur te werpen, d.i. de hel waar het vuur niet wordt uitgeblust (Marc. 9:43-48). De Vader heeft heel het oordeel aan de Zoon gegeven. Hij heeft Hem de macht gegeven om het uit te oefenen, omdat Hij de Mensenzoon is (Joh. 5:22, 27).

Wij vinden in Gods Woord dan ook nergens een oproep om in de genadetijd waarin wij leven het vuur van de Geest te laten neerdalen om zo de boze machten te oordelen. Dat is eigenlijk geen Bijbelse gedachte. Bij de uitstorting van de Heilige Geest op het Pinksterfeest lezen wij over 'tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen' (Hand. 2:3). Dit verschijnsel beperkte zich tot de discipelen die gemeenschappelijk bijeen waren in een huis te Jeruzalem. De verdeelde tongen als van vuur houden blijkens dit hoofdstuk verband met de vreemde talen, die de Geest hun gaf uit te spreken. In feite was dit een teken, een oordeelsaankondiging voor het ongelovige deel van het Joodse volk (1 Kor. 14:21-22; vgl. Jes. 28:11-12).

Dit teken als van 'vuur' wordt verder niet meer genoemd als begeleitend verschijnsel bij de drie latere situaties in het boek Handelingen, waar sprake is van de uitstorting van de Geest en de gevolgen daarvan (Hand. 8:17; 10:44-46; 11:15-16; 19:6). Johannes de Doper, de voorloper van de Heer, had inderdaad geprofeteerd dat Hij het volk zou dopen 'met de Heilige Geest en vuur'. Dit werd echter telkens gekoppeld aan de voorzegging dat Hij Zijn dorsvloer zou zuiveren en de tarwe in de schuur zou samenbrengen, maar het kaf 'met onuitblusbaar vuur' zou verbranden (Matt. 3:11-12; Luc. 3:16-17). Het gaat hierbij om *toekomstige* dingen. Het verzamelen van de tarwe in de schuur en het verbranden van het kaf zijn twee verschillende zaken, die in de eindtijd zullen plaatshebben. Wij mogen God wel danken dat het verbranden van het kaf 'met onuitblusbaar vuur' nog steeds niet heeft plaatsgevonden. Bovendien is dat geen activiteit waarbij wijzelf betrokken zijn, het is een oordeel dat de Heer persoonlijk zal uitvoeren bij Zijn komst.

Wij weten dat Elia, de profeet van het gericht, daadwerkelijk vuur liet neerdalen van de hemel. Dit vuur verteerde twee oversten over vijftig met hun vijftigtallen (2 Kon. 1:9-12). Zij waren door de goddeloze koning Achazja (of: Ahazia) gestuurd om de profeet in hechtenis te nemen. Beide oversten spraken Elia weliswaar aan als 'man Gods', maar zij eerden hem niet en behandelden hem als een gewone onderdaan van de koning door het bevel om snel af te dalen van de bergtop waarop hij zat. Deze vergissing kostte hen en alle soldaten het leven.

Eeuwen later gebeurde het in diezelfde omgeving, dat de discipelen Jakobus en Johannes vuur van de hemel wilden laten neerdalen op de Samaritanen, die de Heer weigerden te ontvangen. Zij verwezen daarbij naar het voorbeeld van Elia, maar de Heer bestrafte hen. Zij dachten misschien dat zij een Schriftuurlijk voorbeeld voor hun verzoek hadden, maar de reactie van de Heer was: 'U weet niet van welke geest u bent' (Luc. 9:51-56). Het was nu genadetijd, niet de tijd van het oordeel om deze belediging te wreken. De Zoon des mensen was niet gekomen om mensenlevens te verderven, maar hen te behouden. Daarom zei de Heer ook tegen de discipelen dat zij hun vijanden moesten liefhebben, degenen moesten zegenen die hen vervloekten, moesten weldoen aan degenen die hen haatten en moesten bidden voor degenen die hen vervolgden (Matt. 5:44; vgl. Rom. 12:14, 20). Wij moeten ons gedragen als zonen van de hemelse Vader, die goed is zowel tegenover bozen als goeden.

Het is inderdaad zo dat wij een geestelijke wapenrusting hebben om de machten van de boze te weerstaan, maar onze wapens zijn hoofdzakelijk defensief van aard (Ef. 6:10-18). Hier is geen sprake van vuur of iets dergelijks. Wij hebben het Woord van God en het gebed. Wij moeten de duivel weerstaan als hij ons aanvalt, en dan zal hij van ons vluchten (Jak. 4:7; 1 Petr. 5:9). In het licht van al deze passages is het wel duidelijk dat het niet onze plaats en taak als christenen kan zijn om het vuur van de Geest van de hemel te laten neerdalen (wat men daaronder dan ook precies mag verstaan), om zo de machten van de duisternis te weerstaan of te verjagen.

Over het vallen in de Geest

Uit de Bijbel blijkt dat – zowel in de hemel als op de aarde – de mensen op Gods verschijning en heerlijkheid op precies dezelfde wijze reageren: *ze vallen in aanbidding voor Hem neer*. Vanuit de gegevens die in Gods Woord worden aangereikt, blijkt dat de betrokkenen vanaf de tijd van hun buitengewone ontmoeting een diep godsbesef hebben, zoals zij tot dusver niet hebben gekend. Er valt een grote stilte rond deze mensen. Ze krijgen een opdracht, vaak tot in bijzonderheden.

Voorbeelden van neervallen in de Bijbel

1. God verschijnt aan Abraham en deze valt op zijn aangezicht (Gen. 17:1-3).
2. Mozes krijgt een openbaring van God, als hij bij de brandende braamstruik gaat kijken (Ex. 3:5). God openbaart Zich als de IK BEN. Hier zien we een verschijning van de Heere Jezus.
3. Jozua staat als bevelhebber voor de poorten van Jericho en wordt door iemand aangesproken. Als hij vraagt aan de onbekende wie hij is, krijgt hij te horen: 'IK ben nu gekomen'. Het is de Vorst van de legermacht van de Heere, anders gezegd: de Heere Zelf. Daarop werpt Jozua zich op zijn aangezicht ter aarde. Dan wordt hem gezegd dat hij de schoenen van zijn voeten moet doen, omdat hij op heilige grond staat (Joz. 5:14-15).
4. Het volk Israël krijgt de boodschap dat God aan hen zal verschijnen, en de heerlijkheid van God verschijnt aan hen. Het vuur uit de hemel verteert het offer, dat op het altaar ligt. Het volk juicht en ze werpen zich allen op hun aangezicht (Lev. 9:4, 23-24).

5. Ook de bekende Bileam met zijn sprekende ezelin maakt zoiets mee. Het rijdier ziet de Engel van de Heere met een vlamvend zwaard op de weg; het wijkt uit. Bileam, die niets ziet, slaat erop los. Tot God hem de ogen opent; hij knielt en werpt zich op zijn aangezicht (Num. 22:31).
6. In Richteren lezen we over Manoach, de toekomstige vader van Simson. De Engel van God verschijnt een tweede keer aan zijn vrouw. Ze gaat haar man roepen. Haar wordt gezegd dat ze zwanger zal worden en een zoon zal baren. Als ze erop staan een offer te brengen, wordt dat aanvaard. Als de Engel opstijgt in de vlam, begrijpt het echtpaar het wonder. Ze hebben God gezien en werpen zich op hun gezicht op de grond (Richt. 13:20).
7. Elia is op de Karmel, waar de confrontatie plaatsvindt tussen de God van Israël en Baäl. Deze laat niets van zich horen, ook al snijden zijn honderden priesters zich met messen om hem toch te bewegen in te grijpen. Het volk dat zolang en zo diep afvallig is geweest, staat er onbeslist bij. Als ten slotte Elia God aanroept, valt het vuur uit de hemel en verteert het offer op het altaar. Als de Israëlieten dat zien, werpen zij zich op hun aangezicht en zeggen: 'De Heere, die is God' (1 Kon. 18:21, 39).
8. Ook koning David kan worden genoemd. Hij valt met de oudsten van het volk op zijn gezicht, als hij de Engel van de Heere met getrokken zwaard in de lucht ziet staan om het oordeel te voltrekken (1 Kron. 21:16).
9. Bij de inwijding van de tempel verschijnt de heerlijkheid van God in een wolk, die het hele huis vervult. De priesters kunnen vanwege de wolk niet blijven staan om hun dienst te verrichten. Dat wil niet zeggen dat ze *vielen*. Ze konden zich mogelijk terugtrekken; dat blijkt niet duidelijk uit de tekst (2 Kron. 5:14).
10. Als de profeet Ezechiël de heerlijkheid van God ziet, valt hij bij drie gelegenheden op zijn aangezicht (Ezech. 1:28; 3:23; 44:4-5). Die heerlijkheid was zichtbaar (Ezech. 11:22). De Geest laat niet toe dat hij blijft liggen, maar laat hem opstaan met nieuwe kracht (Ezech. 2:1; 3:24).
11. Daniël heeft een ontmoeting met de engel Gabriël. Hij krijgt een visioen, hij hoort en ziet bewust. Hij bezwijmt en valt op zijn gezicht ter aarde (Dan. 8:1-17). Als hij na weken rouw bedrijven weer een visioen krijgt, ziet hij het alleen. Daniël blijft achter zonder kracht, en verbleekt. Hij hoort woorden en bezwijmt, valt met zijn aangezicht ter aarde. Hij wordt aangeraakt en moet direct opstaan, waarvoor hem de kracht gegeven

wordt. Hij rijst op handen en knieën sidderend op (Dan. 10:2-10). Hij krijgt profetieën inzake gebeurtenissen in de eindtijd.

12. In het evangelie van Matteüs staat het verslag van de verheerlijking van Jezus op de berg. Bij het spreken van God werpen de discipelen zich op hun aangezicht en worden zeer bevreesd (Matt. 17:6).
13. In het Marcus-evangelie worden demonen beschreven, die zich voor Jezus neerwerpen en belijden dat Hij de Zoon van God is (Marc. 3:11).
14. In het Lucas-evangelie vinden we het verslag van de bezetene in het land van de Gadarenen. Hij werd door boze geesten voortgedreven en viel neer aan de voeten van Jezus. De boze geesten lieten hem uitroepen: 'Wat hebt U met mij te maken, Jezus, Zoon van de allerhoogste God' (Luc. 8:28).
15. In het boek Handelingen wordt vermeld dat Paulus op de weg naar Damascus een licht uit de hemel zag en ter aarde viel. Hij was drie dagen blind; hij at of dronk niet (Hand. 9:9; 22:6).
16. Johannes op Patmos valt als dood voor de voeten van Jezus, wanneer hij Hem als de verheerlijkte Heere ziet (Openb. 1:17).
17. De vier levende wezens en de vierentwintig oudsten werpen zich voor het Lam neer (Openb. 5:8). Ze werpen zich neer en aanbidden (Openb. 5:14). Ze werpen zich op hun aangezicht (Openb. 7:11; 11:16; 19:4).
18. Als Johannes in zijn verbazing een engel wil aanbidden, wordt dat ogenblikkelijk afgewezen (Openb. 19:10). Hij is zo overweldigd door wat hij meemaakt, dat hij het nog een keer doet. Ook dan wordt het geweigerd (Openb. 22:8).

Conclusies

Uit deze voorbeelden in de Bijbel kunnen de volgende conclusies worden getrokken:

1. Alle personen die worden genoemd vallen *voorover* in de tegenwoordigheid van God, de Engel van de Heere (verschijning van Christus vóór de vleeswording), of een aartsengel.
2. In de Bijbel, en dat is heel belangrijk, vallen mensen *nooit door de tussenkomst van een mens*. Ze vallen in de directe ontmoeting met de

Godheid, of een engel, nooit komt er een derde aan te pas (door middel van handoplegging, of zelfs maar een vinger wijzen in de richting van de persoon die gaat vallen).

3. Het *achterover* vallen vindt steeds plaats in geval van *oordeel* of het *opzijzetten* van Gods tegenstanders. In de Bijbel komt het achterover vallen viermaal voor ten gevolge van een oordeel van God wegens ongelooft of zonde:
 - (a) Genesis 49:17; de berijder van het paard stort achterover.
 - (b) 1 Samuël 4:18; de hogepriester Eli stort achterover met zijn stoel en breekt zijn nek.
 - (c) Jesaja 28:13; de leiders van Jeruzalem zullen achterwaarts struikelen en te pletter vallen.
 - (d) Johannes 18:6; de soldaten die Jezus komen arresteren vallen achterover.
4. Het initiatief voor zo'n gebeurtenis gaat altijd van *God* uit. Nooit zien we een mens zich uitstrekken naar deze ervaring. Het overkomt de mensen, ze zoeken het niet. In de Bijbel wordt het niet aangemoedigd, noch ertoe opgeroepen of uitgelokt. De betrokkenen zelf zouden de gebeurtenis het liefst vermeden hebben.
5. Nergens in de Bijbel is sprake van het beleggen van een bijeenkomst, waarin dit 'vallen of rusten in de Geest' georganiseerd plaatsvindt, of zou moeten plaatsvinden.
6. Wanneer mensen zich op hun aangezicht hebben geworpen, *wordt niet toegestaan dat ze blijven liggen*. Ze moeten *meteen* opstaan en krijgen daarvoor ook de kracht, indien nodig zelfs bij herhaling. Sommigen zijn dagenlang verbijsterd door de gebeurtenis.
7. Wanneer mensen in de Bijbel 'vallen', *is dat nooit voor bevrijding of voor het beter functioneren van het eigen geestelijk leven*. Het is nooit privé, maar altijd gericht op het collectief.

Hugo Bouter

Het gebed om regen

‘Elia echter klom naar de hoogte van de Karmel, boog zich ter aarde en legde zijn aangezicht tussen zijn knieën. Daarop zei hij tot zijn knecht: Klim omhoog, zie uit naar de zee kant. Hij klom omhoog en zag uit, maar zei: Er is niets. Daarop zei hij: Ga weer. Tot zevenmaal toe. Bij de zevende maal nu zei hij: Zie, een kleine wolk, als de hand van een man stijgt op uit de zee (...) Toen, in een oogwenk, werd de hemel zwart van wolken en wind, en viel er een zware stortregen’.

1 Koningen 18:42-45

Een krachtig gebed

Nadat het volk Jahweh had erkend als de ware God en het oordeel aan de profeten van Baäl was voltrokken, stond niets de zegen van God meer in de weg. De relatie tussen God en het volk was hersteld. Nu kon de regen weer neerdalen van boven en een einde maken aan de periode van grote droogte: ‘Vervolgens zei Elia tot Achab: Ga, eet en drink, want daar is het geruis van een stortregen’ (1 Kon. 18:41). De komst van de beloofde regen vereiste echter wel ‘een krachtig gebed’ van de kant van de profeet (vgl. Jak. 5:16), die naar de hoogte van de Karmel klom en ootmoedig knielde voor zijn God.

Terwijl Achab op weg ging om feest te vieren, te eten en te drinken, zocht de profeet het aangezicht van zijn God op de berg Karmel. Kort daarvoor had hij daar een vlamme rede gehouden voor de oren van het volk en hen opgeroepen te kiezen voor *Jahweh*, de God van Israël. Nu was het rustig geworden op de berg. Iedereen was weggegaan, en Achab stond klaar om te

vertrekken naar zijn paleis in Jizreël. In de stilte zocht Elia het aangezicht van de Heere, opdat Hij Zijn woord zou waarmaken en regen zou geven over het verdorde land. De profeet gaf zich niet over aan een overwinningsroes, nu hij zijn taak had volbracht en het volk had teruggebracht tot de Heere. Hij ging niet op zijn lauweren rusten. Elia zocht de gemeenschap met God in het gebed en hij deed dat in alle nederigheid.

Wat was zijn gebedshouding? Elia 'boog zich ter aarde en legde zijn aangezicht tussen zijn knieën' (1 Kon. 18:42). In het besef van zijn geringheid knielde hij zó neer voor de Almachtige, de Schepper van hemel en aarde. Was dit dezelfde man die enkele uren geleden in het middelpunt van de belangstelling had gestaan op de berg Karmel, die het hele volk ter verantwoording had geroepen, de profeten van de Baäl had bespot en hen had laten doden bij de beek Kison? Evenals Abraham destijds was hij zich ervan bewust dat hij slechts 'stof en as' was voor de Rechter van de hele aarde (Gen. 18:25).

Een aanhoudend gebed

Nadat Elia eerst in het openbaar had gestreden tegen de afgoden, moest hij nu ook persoonlijk strijden *in het gebed*. Hij bad om regen, om de beloofde zegen van de kant van God, hoewel er al een duidelijke belofte was *dat* Hij regen op de aardbodem wilde geven (1 Kon. 18:1). In het geloof stond Elia op Gods belofte, en in de geest hoorde hij al 'het geruis van een stortregen' (1 Kon. 18:41). Dit lijkt in tegenspraak met onze menselijke logica. Waarom moest hij dan nog zijn knieën buigen? En waarom stelde God het geloof van Zijn dienstknecht nog langer op de proef?

Maar wij vergeten dan dat het gebed noodzakelijk is om onze totale afhankelijkheid van God tot uitdrukking te brengen. Het is dus zonder meer nuttig te bidden voor de zegeningen die God ons al heeft toegezegd. God wil graag in ons hart het verlangen zien naar de vervulling van Zijn beloften. Het is tot eer van Hem als wij pleiten op Zijn trouw, en vol verwachting uitzien naar de vervulling van Zijn woord. Hij stuurt ons niet weg met lege handen. Wij mogen zelfs *al* onze wensen door gebed en smeking aan Hem voorleggen, ook al weten wij niet precies wat Zijn wil is (Fil. 4:6).

Er zijn verschillende vormen van gebed. Paulus spreekt over 'smekingen, gebeden, voorbiddingen en dankzeggingen (...) voor alle mensen'

(1 Tim. 2:1). Hij begint hier met het woord 'smekingen', dat wijst op het met aandrang bidden voor bepaalde zaken. Het is intenser dan het algemene woord 'gebeden'. 'Voorbeden' hebben speciaal betrekking op het pleiten voor anderen. Abraham en Mozes zijn bekende voorbeelden van voorbidders (Gen. 18; Ex. 32). In onze 'dankzeggingen' ten slotte brengen wij onze vreugde en dankbaarheid tot uitdrukking voor het feit dat wij rusten in Gods trouwe Vaderzorg. De intensiteit van het bidden kan ook verschillend zijn. In de bergrede is sprake van 'vragen', 'zoeken' en 'kloppen' (Matt. 7:7-8). Het *kloppen* wijst op *ernstige volharding* in het gebed. Het gebed is soms een vorm van (zware) geestelijke strijd (vgl. Luc. 22:44; Ef. 6:18; Kol. 2:1; 4:2,12).

Zo was het ook hier bij Elia, toen hij zich tot zevenmaal toe neerboog op de hoogte van de Karmel. Hij smeekte telkens vurig om de vervulling van Gods toezegging, maar de beloofde regen kwam niet onmiddellijk. Pas bij de zevende maal ontdekte de knecht van de profeet een kleine wolk ter grootte van een hand, die opsteeg uit de zee (1 Kon. 18:44). Dat was de voorbode van een zware stortregen. In een oogwenk werd de hemel zwart van wolken en wind en de regen stroomde neer. De ongelovige Achab had kennelijk al die tijd gewacht en reed toen pas weg, maar Elia – de bode van het goede nieuws van Godswege – rende vóór hem uit. Zoals wij hier lezen: 'Maar de hand van de Heere was over Elia, zodat hij zijn lendenen gordde en vóór Achab uit snelde tot waar men de richting naar Jizreël inslaat' (1 Kon. 18:46).

Ik zal Mijn Geest uitgieten

De regen die van boven neerdaalt, is een bekend bijbels beeld van de uitstorting van de Heilige Geest, Zijn aanwezigheid en werking hier op aarde. Dat is reeds zo in het Oude Testament. Jesaja zegt: 'Want Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge; Ik zal Mijn Geest uitgieten op uw nakroost en Mijn zegen op uw nakomelingen. Zij zullen uitspruiten tussen het gras, als populieren langs de beken' (Jes. 44:3-4). Joël profeteert: 'Daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft (...). Ook op de dienstknechten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen Mijn Geest uitstorten' (Joël 2:28-29).

In het Nieuwe Testament is het niet anders. Zoals bekend wordt de profetie van Joël door Petrus geciteerd op de Pinksterdag. De Geest werd door de verhoogde Christus uitgestort over de Zijnen (Hand. 2:33). Dit wordt ook wel omschreven als het *dopen* met (of: in) de Heilige Geest (Hand. 1:5). Hierdoor is de Gemeente gevormd als het lichaam van Christus hier op aarde. Paulus zegt bovendien dat ons allen van één Geest *te drinken gegeven is* (1 Kor. 12:13). De regen van boven, het water dat Christus ons biedt, lest onze geestelijke dorst en het wordt in ons een fontein van water dat springt tot in het eeuwige leven (Joh. 4:14).

Hoe moeten wij in dit licht het gebed om regen duiden, zoals wij dat hier vinden in de geschiedenis van Elia (1 Kon. 18:42-45)? Moeten wij als nieuwtestamentische gelovigen ook telkens vurig en indringend bidden om de komst of de gave van de Geest? Wordt de Heilige Geest in tijden van opwekking, op ons gebed, *opnieuw* uitgegoten?

Het is goed in dit verband te wijzen op de positie van de nieuwtestamentische gelovige, die gezegend is met de *permanente inwoning* van de Geest van God (zie o.a. Joh. 14:15-17; Rom. 8:9-11; 1 Kor. 2:12; 2 Kor. 1:22; 2 Tim. 1:14). De Geest blijft bij ons tot in eeuwigheid, maar wij kunnen Zijn werking wel belemmeren of zelfs praktisch onmogelijk maken. Wij kunnen door een verkeerde wandel de Heilige Geest bedroeven (Ef. 4:30), of uitblussen (1 Tess. 5:19).

Het grote verschil met het Oude Testament is dat de Geest toen nog niet op aarde woonde in de Gemeente (want die was toen nog niet gevormd), en evenmin in de individuele gelovige. Wij lezen daar steeds dat de Geest *over* iemand kwam om hem toe te rusten voor een speciale taak. David bad terecht: '(...) en neem Uw Heilige Geest niet van mij' (Ps. 51:13). Pas nadat Jezus verheerlijkt was in de hemel, daalde de Geest neer op aarde om *voorgoed woning te maken* in de verlost, collectief maar ook heel persoonlijk (Joh. 7:39; 1 Kor. 3:16; 6:19).

Het is in de huidige bedeling dus niet correct om voor een nieuwe uitstorting van de Geest te bidden. Maar we mogen en moeten wel bidden om de krachtige *werking* van de Geest in Gods kinderen, zodat Hij kan doorwerken in ons hart en leven. De voorwaarde daartoe is het breken met zonde, ongerechtigheid en afgoderij. De les van 1 Koningen 18 is dat de regen pas ging stromen, nadat het volk radicaal had gebroken met de Baäldienst. De zegenstroom van boven

hangt altijd samen met verootmoediging, zelfoordeel, en belijdenis van *onze* kant.

En inderdaad: als onbekeerde mensen gaan geloven in het volbrachte werk van Christus, zullen zij de gave van de Heilige Geest ontvangen als een zegel en een onderpand van Godswege. De Geest is uitgestort in onze harten, zo weten de gelovigen, en wij laven ons voortdurend aan de frisse waterstromen van de Geest (Rom. 5:5; 1 Kor. 12:13; Ef. 1:13-14; 5:18).

Bovendien is er de belofte van zegen *voor de eindtijd*, wanneer God 'de Geest van de genade en van de gebeden' zal uitgieten over Zijn oude volk en dit tot geloof in de Gekruisigde zal komen (Zach. 12:10). Laten wij in deze zin bidden om 'regen', om zegen, om de levendmakende werking van de Geest, ook in onze dagen!

Hugo Bouter

De losmaking van Lazarus

‘Als dan de Zoon u zal vrijmaken, zult u werkelijk vrij zijn’.

‘Maak hem los en laat hem heengaan’.

Johannes 8:36; 11:44

Christus maakt vrij

In hoeverre kan een christen gebonden zijn door de macht van de boze? Onbeleden zonden, verkeerde gewoonten en denkpatronen kunnen iemand ‘binden’ aan het kwaad, zodat hij een slaaf van de zonde is. Maar hoever gaat de reikwijdte van boze machten als het gaat om ware gelovigen? Er is mijns inziens veel te zeggen voor het standpunt dat de inwoning van de Heilige Geest in de gelovige volledige bezetenheid door demonen uitsluit (1 Kor. 6:19; 2 Kor. 6:15). De Heilige Geest kan Zijn tempel, het lichaam van de ware gelovige, niet delen met boze geesten. Inderdaad kan een christen de Heilige Geest, waarmee hij verzegeld is, bedroeven (Ef. 4:30). De werking van de Geest kan worden uitgeblust (1 Tess. 5:19). Maar dit zegt nog niets over het ontvangen en de inwoning van andere geesten. Alleen 2 Korintiërs 11:4 wijst in die richting, maar dit vers kan ironisch bedoeld zijn.

Verleiding en beïnvloeding door de boze van buitenaf is echter wel goed denkbaar. Tegenover de Galaten spreekt de apostel zelfs over ‘betovering’ (Gal. 3:1). De mogelijkheid van occulte belasting is een realiteit – hetzij door verkeerde praktijken en onbeleden zonden uit het verleden, hetzij door onoplettendheid of verkeerde omgang in het heden (1 Kor. 15:33). Bevrijding van gebondenheid van zo’n medegelovige is dan nodig, m.i. niet door

middel van handoplegging en/of uitbanningsspreuken, maar door een heel persoonlijke belijdenis van zonde, de kracht van het gebed en de reinigende werking van het Woord van God.

Een mooie illustratie daarvan vinden wij in de geschiedenis van de opwekking en de losmaking van Lazarus (Joh. 11). Dit bijbelse voorbeeld willen wij hier enigszins vrij toepassen op de bevrijding van geestelijke gebondenheid. Alleen *Christus* schenkt ware vrijheid. Hij verandert ons van slaven van de zonde in zonen van God. Hierover spreekt de Heer Jezus tegenover de Joden die uiterlijk beleden in Hem te geloven: *'Als dan de Zoon u zal vrijmaken, zult u werkelijk vrij zijn'* (Joh. 8:36). Alleen Hij is machtig om mensen te bevrijden van de slavernij van de zonde en hen te redden uit de banden van de dood.

Christus maakt de slavenboeien los en roept dode zondaars tot nieuw leven. Daartoe is Hij op aarde gekomen en is Hij ook gezalfd met Gods Geest: *'De Geest van de Heer is op Mij, doordat Hij Mij heeft gezalfd om aan armen het evangelie te verkondigen; Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te prediken en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijlating, om te prediken het aangename jaar van de Heer'* (Jes. 61:1-2; Luc. 4:18-19).

Door te luisteren naar de stem van de Zoon van God, word ik door Hem levend gemaakt en bevrijd van banden. Ik word heengezonden in ware vrijheid, d.i. de vrijheid van de Geest van God, waarmee de gelovige gezalfd en verzegeld is. In deze vrijheid mag de christen staan en wandelen, zich vrij bewegen, ingaan en uitgaan en weide vinden (vgl. Joh. 10:9-10; Hand. 15:10; Gal. 5:1vv.). Dit is de vrijheid van het zoonschap. De gelovige mag zich bewegen voor Gods aangezicht. Hij of zij is door Christus in de tegenwoordigheid van God de Vader gebracht. Daar is voor eeuwig onze plaats als 'zonen' van God, want *'de slaaf blijft niet tot in eeuwigheid in het huis [van God], de zoon blijft er tot in eeuwigheid'* (Joh. 8:35). Dat is ook nu al het voorrecht van de kinderen van God. Wij hebben niet ontvangen *'een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar een geest van zoonschap, waardoor wij roepen: Abba, Vader!'* (Rom. 8:15).

De opwekking van Lazarus

Lazarus was gestorven; banden van de dood hadden hem omvangen. Hij had al vier dagen in het graf gelegen. Maar de machtige roepstem van de Heiland wekte hem uit zijn diepe doodsslaap: *'Lazarus, kom naar buiten!'* (Joh. 11:43). Die enkele woorden van de Heer Jezus, de Vorst van het leven, waren voldoende om hem nieuw leven te schenken en hem te doen opstaan uit de doden. Zo roept Christus nu nog steeds zondaars uit de geestelijke doodsslaap, uit het graf van misdaden en zonden. Wie luistert naar de stem van de Zoon van God, ontvangt het eeuwige leven. Zo iemand komt niet in het oordeel dat hij als zondaar had verdiend, want hij is uit de dood overgegaan in het leven (Joh. 5:24-25). Ik was dood, ik was blind, maar ik ben nu levend gemaakt met Christus (Ef. 2:1, 5). Ik lag gekneld in de banden van de dood, maar ik mag nu wandelen voor Gods aangezicht in het land der levenden (Ps. 116:3, 9).

De christen staat op een geheel nieuwe grondslag voor God: hij bevindt zich op 'opstandingsbodem'. Hij mag zich verheugen in het leven in Gods licht. Nu komt het erop aan om ook werkelijk voor Gods aangezicht te wandelen en in de vrijheid van de Geest de weg te gaan tot eer van God. Dat houdt o.a. in het brengen van lofoffers aan Hem en het aanroepen van Zijn grote naam, zoals het vervolg van psalm 116 laat zien. Zal Lazarus God niet hebben geprezen voor zijn verlossing uit de banden van de dood? Zal hij de Heiland niet hebben gedankt? Dat is de roeping van iedere verlostee; dat maakt van ons leven een feest voor Hem (vgl. Joh. 12:1-3).

Zijn losmaking

In de brieven van het Nieuwe Testament zien wij wat de christelijke levenswandel verder inhoudt. Als wij zijn ontwaakt uit de doodsslaap en Christus ons levenspad verlicht, dan moeten wij goed uitkijken *hoe* wij wandelen (Ef. 5:14-15). De nieuwe gehoorzaamheid, de nieuwe levenswandel moet in praktijk worden gebracht, zoals een kind moet leren staan en lopen. Andere gelovigen, die al tot geestelijke rijpheid zijn gekomen, kunnen daarbij behulpzaam zijn.

Toen Lazarus uit het graf kwam, waren zijn voeten én zijn handen gebonden met grafdoeken. Hij kon zich nauwelijks bewegen, en niet vrij handelen en wandelen. De grafdoeken, de bewijzen van zijn doodsslaap, belemmerden

hem daarbij. Bovendien was zijn gezicht omwonden met een zweetdoek; hij kon haast niets onderscheiden. Daarom gaf de Heer aan de omstanders de opdracht: *'Maak hem los en laat hem heengaan'*.

Op die manier kan iemand die pas het nieuwe leven heeft ontvangen, door andere gelovigen op weg worden geholpen om te wandelen en te handelen tot eer van de Meester. Misschien is er een verkeerde gewoonte die hem of haar bindt, of een sluier voor het gezicht, een belemmering om de heerlijkheid van de Heer te aanschouwen (vgl. 2 Kor. 3). Praktische bevrijding van gebondenheid is dan nodig om te kunnen wandelen in het licht. Wij kunnen iemand niet het nieuwe leven schenken – dat doet de Heer Zelf door het Woord, door Zijn machtige roepstem. Maar wij kunnen iemand wel helpen om het nieuwe leven te openbaren, en hem of haar te leren wat discipelschap inhoudt.

Hugo Bouter

De bevrijding van Petrus uit de gevangenis

‘En zie, een engel van de Heer kwam bij hem staan en een licht scheen in de cel; en door de zijde van Petrus aan te stoten wekte hij hem en zei: Sta vlug op. En zijn ketenen vielen van zijn handen’.

Handelingen 12:7-10

Ware vrijheid

Christus geeft ware vrijheid. Hij verandert ons van *slaven* van de zonde in kinderen en zonen van God. Hierover sprak de Heer Jezus tegenover Joden die uiterlijk beleden in Hem te geloven: *‘Als dan de Zoon u zal vrijmaken, zult u werkelijk vrij zijn’* (Joh. 8:36). Alleen Hij is machtig mensen te bevrijden van de slavernij van de zonde en te redden uit de banden van de dood. Hij maakt slavenboeien los en Hij roept dode zondaars tot nieuw leven.

Daartoe kwam Hij op aarde en daartoe is Hij ook *gezalfd* met Gods Geest: *‘De Geest van de Heer is op Mij, doordat Hij Mij heeft gezalfd om aan armen het evangelie te verkondigen. Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te prediken en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijlating, om te prediken het aangename jaar van de Heer’* (Jes. 61:1-2; Luc. 4:18-19).

Ieder die gehoor geeft aan de stem van de Zoon van God, wordt door Hem levend gemaakt en bevrijd van de banden van de zonde, de geestelijke

duisternis en de dood. Zo iemand wordt heengezonden in ware vrijheid, d.i. de vrijheid van de Geest van God, waarmee de gelovige is gezalft en verzegeld. In deze geestelijke vrijheid mag hij *staan* en *wandelen*, zich vrij bewegen, ingaan en uitgaan en weide vinden (vgl. Joh. 10:9-10; Hand. 15:10; Gal. 5:1vv.).

Het is de vrijheid van het *zoonschap*. De gelovige mag zich bewegen voor Gods aangezicht. Iedere verlostte is door Christus in de tegenwoordigheid van God de Vader gebracht. Dit geldt nu al in geestelijk opzicht, maar daar is voor eeuwig onze plaats als zonen van God, want *'de slaaf blijft niet tot in eeuwigheid in het huis [van God], de zoon blijft er tot in eeuwigheid'* (Joh. 8:35).

Dit is de vrijheid van al Gods kinderen. Wij hebben niet ontvangen *'een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar een geest van zoonschap, waardoor wij roepen: Abba, Vader!'* De Geest brengt ons tot aanbidding van de Vader, en Hij leidt ons om te wandelen in het licht (Rom. 8:12vv.; Gal. 4:1vv.). Wij zijn tot vrijheid geroepen, en wij zijn verantwoordelijk om de vrijheid goed te gebruiken. Wij mogen ze niet misbruiken als *een aanleiding voor het vlees* (Gal. 5:13vv.). Wij dienen God namelijk in nieuwheid van leven (Rom. 6:1vv.). Wij *waren* slaven van de zonde, maar nu zijn wij van de zonde vrijgemaakt en slaven van God geworden. Dat impliceert ware vrijheid voor een kind van God, want de *'vrijheid'* van het zondige vlees is slechts schijnvrijheid.

Bevrijding van gebondenheid

Een geschiedenis die wij kunnen gebruiken om de christelijke vrijheid en bevrijding van gebondenheid te illustreren, is de bevrijding van Petrus, die vrij uitvoerig wordt beschreven in Handelingen 12. Petrus was geheel buiten zijn schuld gebonden. Vijanden hadden het op zijn leven gemunt en hem geboeid in de gevangenis laten zetten.

Het is de moeite waard te zien hoe de bevrijding plaatsvond. Een bode, een gezant van de Heere kwam *naast* Petrus staan en een licht scheen in de cel. In zijn geval was dat een engel, maar hebben wij ook niet de taak *naast* gebonden medegelovigen te gaan staan, en hen op te zoeken om hen te kunnen helpen? Zo kan het licht van God, het licht van Gods Woord, in de duisternis van hun bestaan schijnen. Wij hebben evenals die engel een boodschap van God voor gebonden mensen, een roepstem die hen uit de slaap wekt: *'Sta vlug op'*.

Vergelijk Efeziërs 5:14, waar wij lezen: *‘Ontwaak, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten’.*

Door Gods macht kwam de bevrijding tot stand: *‘En zijn ketenen vielen van zijn handen’.* Kleding en schoeisel van Petrus werden daarna in orde gebracht. Op soortgelijke wijze zullen er in het leven van gebonden personen dingen in orde moeten worden gebracht. Zo kunnen zij leren wandelen in nieuwheid van leven en kunnen zij een nieuwe start maken.

Petrus volgde de boodschapper van God, die hem uit de gevangenis leidde, terwijl de poorten vanzelf opengingen (vgl. Ps. 107:15-16). Toen hij eenmaal op de goede weg was, kwam hij tot zichzelf, dankte God voor zijn redding en wandelde hij als een vrij man verder. Vervolgens zocht hij de gemeenschap van de gelovigen en getuigde hij tegenover hen van Gods grote daden. Het gemeenschappelijke gebed van de gelovigen was verhoord; het vormde de aanleiding tot zijn bevrijding. Het ‘biduur’ werd een ‘dank-uur’. Zo worden wij ook ertoe opgeroepen te denken aan *gevangenen* (Hebr. 13:3).

Laten wij ook bidden voor hen die door geestelijke machten gebonden en gevangen zijn. Wij kunnen uit deze geschiedenis veel leren met betrekking tot het thema ‘vrijheid van gebondenheid’. Dit geldt voor de *bekering*, als iemand voor *het eerst* het licht van God in de duisternis van zijn bestaan ziet schijnen en hierdoor wordt uitgeleid in de christelijke vrijheid. Maar het is ook van toepassing op waarachtige kinderen van God, die in de praktijk zijn gebonden door verkeerde invloeden, gewoonten en denkpatronen, door zorgen of angsten.

God wil deze banden losmaken, en ons ‘in de ruimte’ stellen (Ps. 4:2; 31:9; 118:5; 119:45). Mogelijk wil Hij u en mij daarbij als Zijn gezanten gebruiken. Zijn wij ‘engelen’, boodschappers van God om anderen uit te leiden in de vrijheid van Gods kinderen? Zeker zullen dit soort situaties aanleiding zijn tot indringend gemeenschappelijk gebed, opdat ten slotte Gods naam te midden van de Gemeente wordt grootgemaakt!

Peter Cuijpers

De strijd tegen demonische bolwerken

‘Wij voeren geen strijd naar [het] vlees; want de wapens van onze strijd zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God, tot afbreken van bolwerken; daar wij [de] overleggingen en elke hoogte die zich verheft tegen de kennis van God, afbreken en elke gedachte gevangen nemen tot de gehoorzaamheid van Christus, en gereed staan elke ongehoorzaamheid te wreken, wanneer uw gehoorzaamheid vervuld zal zijn’.

2 Korintiërs 10:4-6

Laatst kreeg ik een nieuwsbrief van een naburige gemeente onder ogen waarin de oproep werd gedaan om zich aan te melden voor een cursus met de naam Cleansing Stream. Er werd vermeld dat zo’n 140 gemeenteleden al één of meerdere keren hadden deelgenomen aan deze cursus en hierdoor veel zegen en *bevrijding* hadden ervaren. De bevrijdingstheologie heeft niet alleen in deze gemeente ingang gevonden, maar inmiddels zijn tal van behoudende gemeenten in de ban van deze leer.

Volgens de bevrijdingstheologie gaan veel kinderen van God gebukt door het leven. Om weer recht overeind te komen, moeten ze bevrijd worden van demonische bolwerken. In het bevrijdingspastoraat behoort 2 Korintiërs 10:4-6 tot de vaak geciteerde Schriftgedeelten. In de boeken en lectuur van deze vorm van pastoraat is praktisch altijd sprake van ‘demonische’ bolwerken. Men beweert dat demonen grote delen van het denken van Gods kinderen

tot bezet gebied hebben gemaakt en daarin hun bolwerken hebben opgericht. Die moeten in kaart worden gebracht en in de geestelijke strijd worden afgebroken. Dit gebeurt door demonische gedachten als krijgsgevangenen onder de gehoorzaamheid aan God te brengen. Op die manier kan men bevrijd worden van de zonde(n) of levensproblemen waarmee men worstelt.

Via cursussen als Cleansing Stream worden gelovigen aangemoedigd mensen te zoeken die van de Heer een bijzondere bediening hebben gekregen om hierbij te helpen. Zij kunnen je bevrijden van de bolwerken die de satan in je denken heeft geplaatst. Dit klinkt allemaal aannemelijk, en vooral jongeren slikken dit als zoete koek; maar waar staat in deze verzen dat er sprake is van *'demonische'* bolwerken? Om deze theologie te onderbouwen, wordt er iets in deze verzen gelegd dat er niet in thuis hoort. Het gevolg is dat dit onderwijs geheel doorzuurd raakt (vgl. Matt. 13:33). Spreuken 30:6 waarschuwt ervoor om dingen toe voegen aan de woorden van God. Wie dat toch doet, is een leugenaar. Maar daaraan hebben de bevrijdingstheologen kennelijk geen boodschap!

De context van 2 Korintiërs 10:4-6

In de hermeneutiek (de regels voor het uitleggen van de Bijbel) is het belangrijk een gedeelte in zijn context te lezen. In 2 Korintiërs 10 verdedigt Paulus zijn apostolische bediening. Binnen de gemeente te Korinte waren er verschillende stromingen (vgl. 1 Kor. 1:10-17). Bij een aantal Korintiërs viel Paulus niet in de smaak en werd hij o.a. ervan beschuldigd dat hij vleselijk te werk ging (2 Kor. 10:2). Paulus' tegenstanders hadden een karikatuur van hem gemaakt: *'Op een afstand durft hij wel; zijn brieven zijn gewichtig en krachtig, maar zijn persoonlijk optreden is zwak en zijn spreken is verachtelijk'* (vs. 10). Paulus verweert zich hiertegen. In 2 Korintiërs 10 gaat hij de confrontatie met zijn tegenstanders aan. Het gaat immers over de manier waarop hij zijn werk deed en over de vraag of hij wel als apostel aanvaard kon worden. In deze context moeten we dan ook de verzen 4-6 lezen.

Tegen de beschuldiging dat Paulus vleselijk te werk ging, voerde hij aan dat hij wel *in* het vlees wandelde, maar de strijd niet voerde *naar* het vlees (vs. 2b-3). *In* het vlees wandelen betekent dat hij in zijn broze menselijke bestaan wandelde met al zijn beperkingen en vergankelijkheid (vgl. 1 Petr. 1:24). Hij was een schepsel en zijn bestaan was broos en vergankelijk, maar hij leefde

niet *naar het vlees*. Dat wil zeggen dat hij zich niet liet leiden door de verdorven zondige natuur die de mens eigen is.

Vervolgens schrijft hij: *‘Wij voeren geen strijd naar [het] vlees; want de wapens van onze strijd zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God, tot afbreken van bolwerken; daar wij [de] overleggingen en elke hoogte die zich verheft tegen de kennis van God, afbreken en elke gedachte gevangen nemen tot de gehoorzaamheid van Christus, en gereed staan elke ongehoorzaamheid te wreken, wanneer uw gehoorzaamheid vervuld zal zijn’* (vs. 4-6).

Petrus schrijft dat sommige dingen die Paulus heeft geschreven moeilijk te begrijpen zijn. Het gevaar is dan ook groot dat onwetenden en onstandvastigen de woorden van Paulus verdraaien. Let wel: *‘tot hun eigen verderf’* (2 Petr. 3:15-16). Het bijbelgedeelte waarmee we ons bezighouden is misschien moeilijk te begrijpen, maar niemand heeft het recht het zo te verdraaien dat het in zijn eigen theologische straatje past.

Bolwerken in de wereld

Paulus spreekt hier in 2 Korintiërs over een *strijd*. De NBG-vertaling spreekt over een *veldtocht*. Het werk van Paulus en de andere apostelen kunnen we vergelijken met een oorlog tegen alles wat zich tegen God verzet. En een oorlog kun je niet voeren zonder wapens. Aangezien het om een *geestelijke* strijd gaat, is er ook sprake van *geestelijke* wapens (vgl. Rom. 13:12; Ef. 6:10-20; 1 Tess. 5:8). God heeft Paulus en ook ons een aantal krachtige wapens gegeven, waarmee we de bolwerken van de vijand kunnen afbreken. Als het om evangelisatiewerk gaat, zijn deze bolwerken plaatsen die de tegenstander heeft versterkt tegen de invloed van het evangelie.

Eén van die bolwerken zien we duidelijk in Handelingen 17. Toen Paulus naar Athene was vertrokken, stuitte hij op het bolwerk dat de filosofen hadden opgeworpen. Nadat ze met hem hadden geredetwist, brachten ze hem naar de Areopagus: het centrum, het bolwerk van de filosofen. Paulus verkondigde hun het evangelie, en de hoogte waarachter zij zich verschansten werd systematisch door hem afgebroken (Hand. 17:18-34). Net zoals elk mens werden ze voor de keuze gesteld: Ben je vóór of tegen Jezus? Tegen Jezus zijn, dat betekent dat je Hem straks als Rechter zult ontmoeten. Ben je vóór Hem,

dan is Hij je Heiland en kom je niet in het oordeel, omdat Hij op het kruis in jouw plaats het oordeel van God heeft ondergaan.

Er zijn tal van bolwerken waarachter mensen zich kunnen verschansen, om maar geen gehoor te geven aan het evangelie. Ze bestaan uit denksystemen, redeneringen, filosofieën en ideologieën. Onze taak is het die bolwerken te slopen en alle argumenten die een mens kan inbrengen af te breken. Elk mens komt uiteindelijk 'naakt' voor God te staan. In Zijn genade bekleedde God de naaktheid van de mens met dierenhuiden (Gen. 3:21). Dit betekent dat er bloed moest vloeien. De Heer Jezus is voor onze zonden gestorven, opdat ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft (Joh. 3:16). Verschans jij je nog achter een bolwerk, achter je vijgenbladeren, of heb je Christus al aangedaan?

Bolwerken in de gemeente

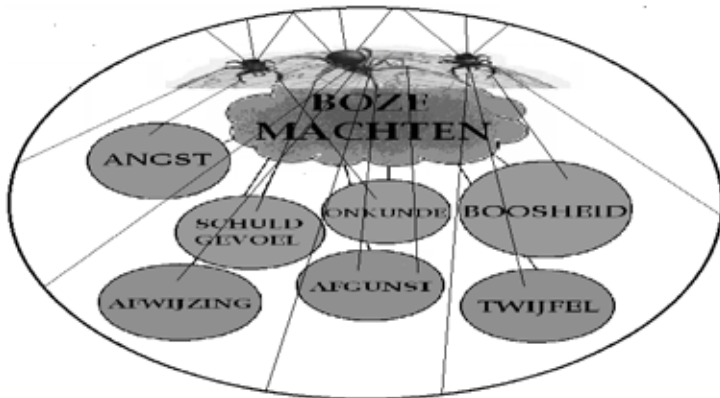
Niet alleen in de wereld zijn bolwerken die afgebroken moeten worden, maar we vinden ze ook in de gemeente. De geestelijke bolwerken in Korinte werden opgeworpen door de tegenstanders van Paulus. Zij hadden Paulus de oorlog verklaard, en de apostel ging de strijd met hen aan. De wapens die hij tegen hen gebruikte waren krachtig voor God tot afbreking van bolwerken. De oorlog die was uitgebroken, was in feite tegen God gericht. De hoogte of schans die zij hadden opgeworpen, ging in tegen de kennis van God. Hun hoogmoedige overleggingen ten opzichte van Paulus waren verdorven en verhieven zich tegen de kennis van God. Paulus begint deze brief dan ook niet voor niets met de vermelding dat hij een apostel van Christus Jezus was *door de wil van God* (2 Kor. 1:1).

De strijd van Paulus was niet tegen demonen gericht, maar tegen de gedachten en bedenkzels van zijn tegenstanders. Deze 'gedachten' werden als krijgsgevangenen meegevoerd tot de gehoorzaamheid aan Christus. En de wapens die de apostel gebruikte waren krachtig genoeg om hun verzet te breken. Hij stond klaar om alle ongehoorzaamheid te bestraffen. Daarbij rekende hij op de volkomen gehoorzaamheid van de gemeente te Korinte (vs. 6b en vs. 1-2).

Demonische bolwerken, of werken van het vlees?

In de context van 2 Korintiërs 10 wordt niet gesproken over bolwerken van demonen. En er is al helemaal geen sprake van kinderen van God, die van demonische bolwerken bevrijd zouden moeten worden. De strijd van Paulus was niet gericht tegen demonen, maar tegen de overleggingen, de verwerpelijke gedachten van zijn tegenstanders. Het was dus geen strijd tegen mensen of demonen, maar tegen wat mensen over de apostel verkondigden als geestelijke waarheid.

Ook de bevrijdingstheologie pretendeert een geestelijke waarheid te verkondigen. Namelijk, dat demonen grote delen van het denken van kinderen van God tot bezet gebied hebben gemaakt, dat die bolwerken in kaart moeten worden gebracht en dat men hiervan alleen bevrijd kan worden met behulp van mensen die hiervoor een speciale bediening zouden hebben. Maar dit is *een leugen*. De Schrift leert dat de waarheid ons zal vrijmaken (Joh. 8:32). Dat gebeurt niet door leugens! De bevrijdingstheologie geeft een verkeerde voorstelling van zaken. Bevrijding wordt voorgespiegeld, maar ongewild raken kinderen van God verstrikt in het web van de bevrijdingstheologen, waarin zij gevangen worden gehouden.

‘Door het verregaande demoniseren van zonden en problemen kweekt het bevrijdingspastoraat zijn eigen klanten onder christenen.’¹

Kan een kind van God dan niet gebonden zijn aan iets, aan zonden waarvan hij bevrijd moet worden? Ja, dat kan! De auteur H. Bouter schrijft hierover: *‘Onbeleden zonden, verkeerde gewoonten en denkpatronen kunnen iemand binden aan het kwaad, zodat hij een slaaf van de zonde is. Bevrijding van gebondenheid van zo’n medegelovige is dan nodig, naar mijn overtuiging niet door middel van handoplegging en/of uitbanningsspreuken, maar door persoonlijke belijdenis van zonde, de kracht van het gebed en de reinigende werking van het Woord van God. Een mooie illustratie daarvan vinden wij in de geschiedenis van de opwekking en de losmaking van Lazarus’ (Joh. 11).²*

Over demonische gebondenheid wordt in het bevrijdingspastoraat o.a. het volgende geleerd: *‘Om een lijst te maken van elk type demon, zou je een lijst moeten hebben over elk type zonde’*. Als je dus een probleem ervaart met bepaalde zonden of emoties waarvan je niet loskomt, dan komt dit doordat je in je denken demonen hebt laten binnenkomen, waardoor je gebonden bent. Men spreekt dan over een geest van leugen, een geest van angst, een geest van verdriet, een geest van onreinheid etc. Er wordt dus gesteld dat zonden en levensproblemen zoals verdriet, vrees, zorgen, stress en spanning veroorzaakt worden door demonen en zodoende demonische gebondenheid teweegbrengen.

In Galaten 5:19-21 wordt een heel rijtje zonden opgesomd, die toe te schrijven zijn aan het vlees, d.i. de verdorven zondige natuur van de mens. Er staat nergens dat zij die deze zonden praktiseren hiertoe door demonen worden aangezet. Integendeel, wie zulke dingen bedrijven zijn hiervoor zélf verantwoordelijk en zullen Gods koninkrijk niet beërven (vs. 21b). Het is natuurlijk veel gemakkelijker om zo’n beetje alles te demoniseren en levensproblemen en zonden op de duivel af te schuiven, dan de eigen verantwoordelijkheid te nemen. Bijbels pastoraat begint echter met het nemen van onze *eigen verantwoordelijkheid*, niet met het afschuiven van de schuld op anderen, de duivel of de demonen (lees Gen. 3:9-13).

1 Auteur: Els Nannen – Waarlijk vrij? Bevrijdingspastoraat in het licht, pag. 202; Uitgeverij Voorhoeven, Kampen. Zie ook haar waarschuwing in het RD: <https://www.rd.nl/kerkreligie/els-nannen-wie-satan-bindt-wordt-zelf-gebonden-1.595950>

2 [Zie hoofdstuk: “De losmaking van Lazarus” op pagina 27](#)

De weg naar bijbelse bevrijding is dan ook niet het bevrijd worden van zogenaamde demonische bolwerken, maar het erkennen van onze schuld tegenover God en de naaste. Dat verkeerde gedachten (bolwerken) in kaart worden gebracht en dat kinderen van God wel eens een handje geholpen moeten worden om veranderd te worden in de vernieuwing van hun denken, is volkomen terecht (zie Rom. 12:2; Fil. 4:8-9). Wat niet juist is, is de bewering dat de overleggingen en gedachten die in 2 Korintiërs 10:4-6 ter sprake komen, allemaal bolwerken van de satan zouden zijn. Denk er daarom nog eens goed over na voordat je je opgeeft voor een cursus Cleansing Stream. Het water van deze stroom is namelijk niet zo zuiver als wordt voorgesteld.

Hugo Bouter

Over verleiding en valse profetie

‘Micha zei: Daarom, hoor het woord van de Heere. Ik zag de Heere op Zijn troon zitten, terwijl heel het hemelse leger aan Zijn rechter- en aan Zijn linkerhand stond. En de Heere zei: wie zal Achab verleiden, zodat hij optrekt en sneuvelt te Ramot in Gilead? De een zei dit en de ander dat. Toen trad er een geest naar voren en stelde zich voor de Heere en zei: ik zal hem verleiden. De Heere vroeg hem: waarmee? Hij antwoordde: ik zal heengaan en een leugengeest worden in de mond van al zijn profeten. Toen zei Hij: u moet hem verleiden, en u zult er ook toe in staat zijn; ga heen en doe het. Nu dan, zie, de Heere heeft een leugengeest gegeven in de mond van al deze profeten van u, en de Heere heeft onheil over u besloten’.

1 Koningen 22:19-23

Een blik in de hemel

Het belang van dit hoofdstuk uit 1 Koningen wordt wel eens onderschat, denk ik. Het is niet zo’n bekend Schriftgedeelte, maar dat is niet terecht. Het is in feite vergelijkbaar met de eerste twee hoofdstukken van het boek Job, doordat het ons een blik verschaft in de hemel en in de troonzaal van de Almachtige. De rol van de satan en zijn machten wordt eveneens belicht, tot lering en tot waarschuwing voor ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen (1 Kor. 10:11).

In het voorgaande hoofdstuk lezen wij dat er nooit iemand is geweest, ‘die zich zó verkocht heeft als Achab om te doen wat kwaad is in de ogen van de Heere, waartoe zijn vrouw Izebel hem heeft aangezet’ (1 Kon. 21:25). Dit is een soort conclusie, een samenvatting van het leven van Achab: hoop op verbetering is er niet meer. Tegen die achtergrond moeten wij dit toneel in de hemelse troonzaal verstaan, waarbij Achab wordt uitgeleverd aan de machten van het kwaad. God oefent ook gezag uit over deze machten, over ‘heel het hemelse leger’ – en het boek Job laat ons zien dat de satan geen stap verder kan gaan dan God toestaat. God schakelt deze machten in, nu Achab de maat van zijn zonden heeft volgemaakt en hij in Gods rechtvaardige regering wordt geoordeeld en opzijgezet.

Verleiding en valse profetie

Er trad een (boze) geest naar voren en deze stelde zich voor de Heere (vs. 21). Niet alle gevallen engelen hebben zoveel bewegingsvrijheid, zoals de brief van Judas laat zien (Jud.: 6). God maakte hier gebruik van deze leugengeest, zoals wij lezen in vers 22 en 23. De geest kreeg macht over de héle groep van vierhonderd profeten. Ik ga ervan uit dat dit de zgn. ‘profeten van de Heere’ waren (vgl. vs. 5). De profeten van Ba l waren immers met het zwaard gedood (1 Kon. 19:1). Deze profeten van Jahweh stonden nog steeds in dienst van de goddeloze Achab, maar daardoor compromitteerden zij zichzelf.

Gelukkig was er nog een andere profeet van de Heere. Het was een eenling, die alleen onheil profeteerde over de koning; daarom haatte Achab hem. Het was Micha, de zoon van Jimla (vs. 8). Micha zocht Gods eer, niet de eer van mensen. Zijn naam betekent: ‘Wie is als Jahweh’. De naam Jimla houdt verband met ‘volheid’, ‘vervullen’. De Heer zal Zijn woord vervullen, maar de vraag is of Hij ons hiervoor kan gebruiken. De profeet Micha stond tegenover Sidkia (Zedekia), de zoon van Kena na, en een grote groep van vierhonderd profeten, die alleen maar gunstig spraken voor koning Achab.

De valse profeet had echter ook een mooie naam, want Sidkia betekent: ‘Mijn gerechtigheid is Jahweh’. Kena na betekent waarschijnlijk: ‘laagland’. Een mooie naam zegt niet alles. Zelfs een ware gelovige is niet immuun voor misleiding. Wij moeten op onze hoede zijn, want valse profetie werkt aanstekelijk. De vermenging van waarheid en leugen streelt het gehoor. Wij

leven in de laatste dagen, waarin vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld. Misschien tooien zij zich wel met mooie namen, zoals bijv. 'de heiligen der laatste dagen'. Maar de toetssteen is of zij Jezus Christus als in het vlees gekomen belijden (1 Joh. 4:1-6).

Het claimen van de Geest

Misschien moeten wij in deze situatie vooral denken aan profeten, die profeteren in de trant van: 'Vrede en veiligheid, en geen gevaar' (vgl. Jer. 6:13-14; 1 Tess. 5:3). Het zijn broodetende profeten, die een succes- en welvaartsevangelie prediken. Zij bespelen de mensen, zij doen mee met de massa. Maar wat zij ons voorspiegelen is een fata morgana. Zij beseffen niet dat het oordeel voor de deur staat – zowel over de wereld als over de afvallige christenheid in de eindtijd. Zo ging het ook hier, zoals al snel bleek. Want nog diezelfde dag sneuvelde Achab in de strijd met de Arameeërs; en zo kwam de koning dood Samaria binnen (vs. 37).

Er bleef niets over van de machtsdroom, de eenheidsdroom van zijn rijk. Zo zal het ook gaan met de valse kerk, die het Woord van de levende God heeft losgelaten. De profeet Sidkia profileerde zichzelf in dit hoofdstuk als de leider van deze groep profeten, die zich vereenzelvigden met het lot van de goddeloze Achab – tot hun eigen schande, zoals diezelfde dag zou blijken. Hij deelde Achabs haat ten opzichte van de ware man Gods. Hij sloeg Micha op de kaak en zei: 'Hoe zou de Geest van de Heere van mij geweken zijn om tot u te spreken?' (vs. 24).

Het is belangrijk aandacht te schenken aan de claim van deze valse profeet, omdat wij die vandaag de dag ook kunnen horen. De kern ervan is dat men zelf meent te kunnen beschikken over de Geest van God. Zulke mensen beweren dat zij zich bewegen in de stroom van de Geest. Zij hebben de zalving van de Geest. Zij verrichten grote wonderen en tekenen. Zij hebben een machtige genezings- en bevrijdingsbediening enzovoorts. Het is een soortgelijke claim als die van Sidkia. Maar de Geest van God is vrijmachtig. Hij bindt Zichzelf niet aan boze mensen, die 'misleiden en misleid worden' (2 Tim. 3:13).

Het zag er voor Micha niet goed uit. Hij zong niet mee in het koor van de profeten van de koning; daarom werd hij in de gevangenis geworpen. Maar

God was met hem. Jesaja zegt van de Knecht van de Heere: '(...) want Ik wist dat Ik niet beschaamd zou worden. Hij is nabij, die Mij recht verschaft' (Jes. 50:7-9; vgl. Rom. 8:33-34). Dat gold ook voor Micha als dienstknecht van de ware God. Nog in de loop van die dag werd duidelijk wie er werkelijk een profeet van de Heere was.

Distributie:

CBC, Houten